

VTÁČENCE

Mamu vítajú posadané na streche ako vtáčence. Naťahujú hladné krky a vyzierajú, kedy sa vráti z dediny. Keď sa spod kopca ozve vyčerpaný fukot mamy, nešikovne pozlietajú k zemi, rovno do jej náručia. Vtáčence.

Malá, nešikovne potkýnajúca sa o vlastné nohy, Staršia, od radosti bez seba, čo mama nesie. Strkajú zobáky do tašiek, kýchajú do múky a korenia, chlípú mlieko priamo z krabice. Porovnávajú, ktorá je viac bajúzatá. Viac ako Mura.

Je zima. Sivá mačka Mura skáče cez kopy snehu, biele má len fúzy a laby. Konček chvosta. Trie sa im pomedzi nohy, vtiera sa. Klame. Cez dvere sa prešmykuje do domu a chúli sa v kresle.

Možno neklame, iba sa neprizná.

V priveľkých zelených gumákoch brodia potok, proti prúdu. Palicami rozpichávajú hejná čerstvo narodených – vyliahnutých žubrienok. Misia. Napriek gumákom sú zmáčané. Voda z topiaceho sa snehu im prýšti až do kolien. Malá nesie pod pazuchou zaváraninový pohár plný lúčnych kobyliek. Zatvára do pohárov kobylky a tie sa z jej lásky dusia. Staršia nožíkom od deda prepicháva veko, keď Malá v hysterickom plači potriasa pohárom podochnutých kobyliek. Snaží sa prinavrátiť im život.

Staršia vlečie vrece, sporadicky ho namáča do vody.

Keď prebrodia potok, vylezú na kopec a tam sa trikrát rituálne otočia po smere hodinových ručičiek Staršej(dostala na narodeniny), začnú šklbať trávku a rozhrabávať vlhkú zeminu pod ňou. Rukami kopú jamu. Staršia potom vstane, prikývne a z výšky vysype vrece mŕtvych myší do jamy. Pochovávajú myši, ktoré zahrdúsila sivá mačka Mura (Malá ju ešte stále ťahá za chvost, keď sa nikto nepozerala).

Odriekavajú modlitbu v ich vlastnom jazyku, naveľa prisypú myšiam do hrobu aj podochnuté kobylky a palice zviažu do kríža. Pichnú ho do zeme k myším hlavám. Malá smoklí a rukávom si utiera sople.

Doma ich mama zreve varechami. Na každú má jednu. Kde ste boli, mohla som sa zbláznit', nepoviete a lietate kadetade ako splašené. No kde ste boli. Dožaduje sa, no ony majú zobáky zošité mlčaním, krútia hlavou a slzy tlačia cez zovreté viečka.

Ešte na kopci, Staršia sa zohla k Malej a sprisahane, nesmíš povedať, ani keby ťa ako drala, nesmíš povedať, radšej čuš alebo klam!

A teraz, stoja vedľa seba, rozdiel len vo farbe páperia na hlávkach, nepovedia.

V noci sa pod perinou túlia k sebe, vtáčence, Staršia hladí Malej boľavý zadok. A prisahajú, pečatujú malíčkovým sľubom, že sa nikdy nezradia, nikdy neopustia.

Staršej už pod tričkom pučia prsia. Bruško stále o čosi väčšie. Bradavky bez podprsienky jej presvitajú cez bielu látku.

Láme mamu na nákupy. Nielen do dediny. Do mesta. A Malú neťahaj!

No mama, neoblomná, však ja ti kúpim, nikam nejdeš!

Pre prípad akútnej potreby má Staršia na komode postaveného malého Budhu. Keď si niečo veľmi praje, šúcha kovové brucho tučnými prstami až sa mu celkom leskne.

Spoza rohu, spoza dverí, Malá pozerá, oči naširoko otvorené, a otázky otázky otázky. Vykrúca sa s rukami za chrbtom Staršej do tváre, pýta sa, naťahuje po Budhovi. Nedočiahne.

Sestra jej vyplazí jazyk, schová Budhu do vrečka.

V dedine pýta za každú pusu dve koruny. Záujemcovia o lásku šporia haliere aj celé týždne. A Staršia, hrdá ako pávica, vystrkuje hrud' na obdiv. Chytiť môžu, za 10 korún, no chlapani minú všetky úspory na bozky.

Ale pod sukňu nepustí ani za milión, dušuje sa, sama sebe šeptom.

Peniaze za bozky si doma zašívá do vankúšov. Svoj už má celkom plný, tak musela pozašíváť aj k Malej. Ale nieže povieš! Si prisahala!

Vystrkujú maličky, viažu si ich do seba. Staršia klame. Mura sa jej spoza okna vysmieva – doplatíš.

Keď Malá začne v noci pravidelne dýchať, Staršia sa vyzlečie do spodného prádla, svetlo pustí oproti zrkadlu. Stláča si mladé prsia proti sebe, skúša to s podprsenkou, skúša to bez. Len v spodnom prádle, tancuje bez hudby, nikto ju nevidí. Boky, boky, boky.

Leží, v zhrdzavenej vani, posledné horúce slnko sa odráža od ryšavých vlasov. Pehy vyťahané slnkom. Kefou si rajbe biele nohy. Plecia dokrvava spálené. Pýchne. Perím má podloženú vaňu.

Sama si ju vytiahla na záhradu. Paže má silné ako chlap.

Malá pod stromom z trávy vyťahuje popadané višne. Kyslé sú, až jej ústa vykrúca do svetových strán. Žuje ich a odpľúva kôstky na zem. Triaťa Staršej do vane, smeje sa na každom podarenom cinknutí o kov.

Staršia ich ani nepočuje. Hladí sa po prsiach a predstavuje si, ako raz vypára z vankúšov všetky peniaze za lásku a odíde. Na rozlúčku sa vyváľa v cudzom perí. Pre istotu si z neho napchá do batohu.

Malá len spomína. Ako im krehli pery, domodra, ako od čučoriedok. Od zimy. Ako sa ľúbili. Chúlili sa pri sebe. Hriali si pery navzájom dychom.

A Mura sa im zmotávala na plochých hrudníčkoch do kľbka a priadla pravdu.

Voda sa rozčerí, ako keď Malá chodí plašiť už dospelé žaby kameňmi. Na brehu stálej vody drepí a hádže najsilnejšie ako vie.

Zašplechoce. Staršia žmúri do slnka, smerom k Malej a nakláňa hlavu.

Kedy odtiaľto odídem? pýta sa do vzduchu, len zlým smerom, vtáčaťu do srdca.

Nikdy, sľúbila si.

Nikdy je poriadne dlho.

Čajky lietajú po zasneženej krajine a vôbec sem nepatria. Až raz pôjdem k moru, tam im budem drobiť polomáčané keksy pomedzi kamene.

Z jej mäkkých rúk budú vydobávať zásoby. Neublížia jej. Ved' je ich.

Vreckovým nožom od deda bodá. Bodá vankúše, vytriasa haliere, korunáčky, dve dvadsaťkorunáčky - papierové. Za veľa bozkov, možno za zahriatie.

Rozpárava bielu látku, husacie páperie lieta po izbe. Fúka ho do stropu, teší sa, rozhadzuje rukami, sneží, sneží. Váľa sa v ňom hore bruchom, ako taká kača.

Malá v rohu izby počíta haliere. Pod prísahou. Ako taká kača.

Na rozlúčku Staršia iba pohladí Malú po tvári, pobožká ju na ústa. Ukáže na jej črtajúcu sa hrud' a vystrčí hore palec. Malá plače, smoklí, sople si utiera do rukáva.

Nočné svetlá pred jej očami sa rozmazávajú do kruhov a opäť ostria. Dlane dorezané od kožených tašiek, ktoré musela sama navláčiť do vlaku. Hlava jej padá nabok.

Slintá. Na tričku mokrý fľak.

Únava, ako pred dlhou cestou.

Katarína Vargová

FTF VŠMU, Bratislava (dramaturgia a scenáristika, 1.ročník, Bc.stupeň)

Donovaly 12, 97639 Donovaly

katarina.vargova19@gmail.com